

Valon halkeamia

Tuija Kuha

Valon halkeamia

Runoja

Tuija Kuhlalta aikaisemmin julkaistu:

Sielunmyötäinen nahka
(runokokoelma, FinnEpos 2007)

© Tuija Kuha 2010

Valon halkeamia 2010

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi
Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-498-342-6

Valon halkeamia

Tuija Kuha

lapsena aavistit
etsit
kivenkoloista
onkaloista
vaatekaapeista

osa on sulkeutunut
sinulle
yhä aukeaa uusia
valon halkeamia

jalkojesi alla
kesytön maailma
laikuttaa peruskallion
läikyttää viilloista valoa

se ei salli sinun kivettyä

Yö viiltää loven

syy on minussa
tiheäsyinen puu
se minut saa huojumaan
ilman tuulta taipumaan
metsään josta on tullut

maailman tienhaaroissa
valot ovat himmenneet
puunhaaroista voimistuu
vihreä valo: saan kulkea
olen tervetullut

hitunen metsän kudosta
en tarvitse matkalle muuta

missä ilma on unista tuuhea
ei lennä aika
ei tuulessa hyönteinen

tule, juo juuriin vettä
mehevä ruoho
katveinen lepo

älä kiellä kipua
vuolemasta kaarnaa
se uusiutuu
me jaksamme
tämän maailman
köyhässä mullassa
ohuessa ilmassa
kantaa hyvää hedelmää

vasta opettelemme
kuinka hengittää
keuhkoissa rahisevaa ilmaa

meren suola on pinttynyt kudoksiin
kenkiin levä ja muta
ne meidät kavaltavat
kulkeutuvat
tietokoneen kelmeään valoon
akvaarioon ahdettuun vapauteen
jossa kutistetut sielut uivat
ympyrää

niin turpeaksi pöhönnyt
ei löydä sopivaa rakoa
edes kalenteristaan

vain yö viiltää loven
nahkaselkäisten sivujen
tuolle puolen
kirjaimet sumenevat
numeroiden seonnut hissi
syöksyy pohjattomuuteen

hän huutaa
suusta kuplivat
puhki vettyneet paperit
uni huuhtoo vaatteet nimet
hän on kevyt
kelluu kunnes yö
sylkäisee vatsastaan
työntää hissiin
maisemakonttoriin

niin mietteliäs
kahvimuki kädessään:
ollapa astia
kantaa kuulas tyhjiys aamuun

uni ei väsy
se tulee vuoteen viereen
niin usein kuin tarpeen
hakee seinäruusut tanssiin
pyöräyttää siroilla sormillaan
päivän muistot
huomisen aiheet
sikin sokin ympäri
heittää liian suuret hatut pois
nauraa: kas nyt!
olet kanneton astia
ammentaa unen vettä

veljet siskot
nostakaamme mutainen malja!

lapsena aavistit
etsit
kivenkoloista
onkaloista
vaatekaapeista

osa on sulkeutunut
sinulle
yhä aukeaa uusia
valon halkeamia

jalkojesi alla
kesytön maailma
laikuttaa peruskallion
läikyttää viilloista valoa

se ei salli sinun kivettyä

www.bod.fi